

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของข้อมูล

บทนี้เป็นรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของข้อมูลเกี่ยวกับเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518" ในเขตการศึกษา 2 อันประกอบด้วยโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา 8 โรงเรียนคือ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ โรงเรียนสตรีปัตตานี" เคหะบัณฑิตยาดุล" โรงเรียนโพธิ์คีรีราชศึกษา โรงเรียนสตรียะลา โรงเรียนนราธิวาส โรงเรียนสตรีนราธิวาส โรงเรียนสุโขทัย-ลพ และโรงเรียนสตูลวิทยา จากผลการซึ่งใช้หลักสูตรใหม่ ฉบับพุทธศักราช 2518 ในโรงเรียนดังกล่าว เพื่อพิจารณาปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ฉบับพุทธศักราช 2518 ว่ามีปัญหามากน้อยเพียงใด นอกจากนั้นยังวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบเสนอแนะเกี่ยวกับโครงการปรับปรุงหลักสูตรแต่ละหมวดวิชา และปัญหาอื่น ๆ ที่เจ้าหน้าที่ประสบด้วย

ในการวิเคราะห์ข้อมูล จะนำเสนอรายละเอียดของการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปยังประชากรและจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืน
2. วิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยจำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน และตามความเห็นเกี่ยวกับเคยหรือไม่เคยร่วมประชุมอบรมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร
3. ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของผู้บริหาร
4. ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา ตลอดจนโครงการปรับปรุงหมวดวิชาทั้ง 8 หมวดคือ ภาษาไทย สังคมศึกษา พละนามัย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ
5. ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่และปัญหาที่ประสบในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่ทะเบียน เจ้าหน้าที่วัดผลทางการศึกษา และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับผลของการวิจัย ในขั้นแรกผู้วิจัยจึงขอ
เสนอข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยส่งแบบสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 2 ซึ่งบุคลากรผู้ใช้หลักสูตรดังกล่าวในโรงเรียนเป็น
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย จำนวนแบบสำรวจปัญหาที่ส่งไปมี 256 ฉบับ ประกอบด้วย ผู้บริหาร
32 ฉบับ หัวหน้าหมวด 64 ฉบับ อาจารย์ผู้สอน 128 ฉบับ และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ 32 ฉบับ
ตั้งแต่วันที่ 20 ธันวาคม 2518 ถึง วันที่ 15 มกราคม 2519 และได้รับแบบสำรวจคืนจำนวน
221 ฉบับ แยกเป็นของผู้บริหารโรงเรียน 29 ฉบับ หัวหน้าหมวด 57 ฉบับ อาจารย์ผู้สอน
103 ฉบับ และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ 32 ฉบับ สำหรับข้อมูลที่ได้รับ จำแนกเป็นรายละเอียดตาม
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1

จำนวนแบบสำรวจจำแนกตามลักษณะของแบบสำรวจ

บุคลากร	แบบสำรวจที่ส่งไป		แบบสำรวจที่ได้รับคืน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้บริหารโรงเรียน	32	100.00	29	90.62
หัวหน้าหมวดวิชา	64	100.00	57	89.06
อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา	128	100.00	103	80.46
เจ้าหน้าที่แนะแนว	8	100.00	8	100.00
เจ้าหน้าที่ทะเบียน	8	100.00	8	100.00
เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา	8	100.00	8	100.00
เจ้าหน้าที่ห้องสมุด	8	100.00	8	100.00
รวม	256	100.00	221	86.33

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า แบบสำรวจที่ส่งไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 2 จำนวน 8 โรงเรียน เจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่ทะเบียน เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด ตอบแบบสอบถามครบตามจำนวนที่ส่งไป คิดเป็นร้อยละ 100.00 ส่วนกลุ่มอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ มีผู้ตอบแบบสำรวจน้อยที่สุด ได้รับคำตอบกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละเพียง 80.46 ของผู้ตอบทั้งหมด

ตารางที่ 2

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสำรวจ จำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ

วุฒิทางวิชาชีพ	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า หมวด		อาจารย์ ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	10	34.48	15	25.32	29	28.16	5	15.63	59	26.70
ปริญญาตรี	11	37.93	42	73.69	73	70.87	24	75.00	150	67.87
ปริญญาโท	8	27.59	—	—	1	0.97	3	9.37	12	5.43
รวม	29	100.00	57	100.00	103	100.00	32	100.00	221	100.00

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า บุคลากรที่มีวุฒิปริญญาตรีมีจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 67.87 บุคลากรที่ได้ปริญญาโทมีจำนวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 5.43 เมื่อเทียบวุฒิของบุคลากรทั้งหมด ผู้บริหารโรงเรียนมีวุฒิปริญญาโทถึงร้อยละ 27.59 เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดวิชาไม่มีผู้ได้ปริญญาโท และอาจารย์ผู้สอนมีวุฒิปริญญาโทเพียงคนเดียว คิดเป็นร้อยละ .97

ตารางที่ 3

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสำรวจ จำแนกตามระยะเวลา
ที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน

ระยะเวลาที่ดำรง ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้บริหาร		หัวหน้าหมวด		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	3	10.34	14	24.56	42	40.78	18	56.25	77	34.84
1 - 3 ปี	6	20.69	10	17.54	19	18.45	6	18.75	41	18.55
3 - 5 ปี	7	24.14	12	21.05	23	22.33	2	6.25	44	19.91
5 ปีขึ้นไป	13	44.83	21	36.85	19	18.44	6	18.75	59	26.70
รวม	29	100.00	57	100.00	103	100.00	32	100.00	221	100.00

จากตารางที่ 3 บุคลากรที่ดำรงตำแหน่งในการทำงานต่ำกว่า 1 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.84 ในจำนวนนี้ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ร้อยละ 56.25 อาจารย์ผู้สอน มีจำนวนร้อยละ 40.78 หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ มีจำนวนร้อยละ 24.56 และผู้บริหารมีจำนวน ร้อยละ 10.34 ส่วนบุคลากรที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปนั้น ผู้บริหารมีจำนวนมากที่สุด เป็นจำนวนร้อยละ 44.83 หัวหน้าหมวดมีจำนวนร้อยละ 36.85 เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มีจำนวน ร้อยละ 18.75 และอาจารย์ผู้สอนมีจำนวนร้อยละ 18.44 ซึ่งนับเป็นจำนวนน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับบุคลากรอื่น ๆ

ตารางที่ 4

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสำรวจ จำแนกตามการเข้าร่วมสัมมนา
หรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

การเข้าร่วม ประชุมสัมมนา	ผู้บริหาร		หัวหน้าหมวด		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	14	48.28	44	77.19	36	34.95	22	68.75	116	52.49
ไม่เคย	15	51.72	13	22.81	67	65.05	10	31.25	105	47.51
รวม	29	100.00	57	100.00	103	100.00	32	100.00	221	100.00

จากตารางที่ 4 บุคลากรต่าง ๆ ของโรงเรียนที่เคยเข้าร่วมการอบรมสัมมนามีร้อยละ 52.49 และไม่เคยเข้ารับการอบรมร้อยละ 47.51 จะเห็นว่า จำนวนบุคลากรเข้ารับการอบรมกับไม่เคยเข้ารับการอบรมไม่ต่างกันมากนัก สำหรับอาจารย์ผู้สอนมีจำนวนถึงร้อยละ 65.05 ไม่เคยเข้ารับการอบรมหรือร่วมสัมมนาเลย และเคยเข้าร่วมสัมมนามีเพียงร้อยละ 34.95 ผู้บริหารไม่เคยเข้าร่วมประชุมอบรมหรือสัมมนามีจำนวนร้อยละ 51.72 และเคยอบรมมีร้อยละ 48.28 กลุ่มเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ไม่เคยเข้าร่วมอบรมสัมมนา มีจำนวนร้อยละ 31.25 แต่เคยเข้าร่วมสัมมนาอบรมมีจำนวนร้อยละ 68.75 และหัวหน้าหมวดวิชาไม่เคยเข้าร่วมประชุมอบรมหรือสัมมนามีจำนวนเพียงร้อยละ 22.81

ตารางที่ 5

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากผู้บริหารโรงเรียน

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1. การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	2.42	.57
2. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกันกำหนดขึ้น	2.32	.48
3. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียนในกลุ่ม	2.46	.69
4. การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาค้นการปกครอง	2.72	.75
5. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร	3.18	.67
6. การจัดทำตารางสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	2.60	.63
7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน	3.06	.87
8. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น	2.85	.69
9. การออกใบรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	2.52	.65
10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ	3.10	.67
11. การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร	2.56	.58

จากตารางที่ 5 แสดงว่าผู้บริหารโรงเรียนระบุปัญหาที่มีระดับสูงสุดคือ ปัญหาค้นหาความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.18 สำหรับปัญหามากรองลงมาได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น และการที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาค้นการปกครอง นอกจากนี้ยังมีข้อที่เป็นปัญหาซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 2.50 ขึ้นไป ซึ่งประกอบด้วย ปัญหาการจัดตารางสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ และการออกใบรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน สรุปได้ว่าปัญหาที่อยู่ในระดับการใช้หลักสูตรใหม่ของผู้บริหารโรงเรียนมีจำนวนถึง 8 ข้อ จาก 11 ข้อ

วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้ในทุกหมวดวิชา

วิธีสอน	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน
การบรรยาย	7	14	5	14	5	11	4	9	4	11	4	8	4	5	3	7	36	79
การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ	8	12	8	14	4	5	4	8	2	4	6	8	2	2	2	4	36	57
การปฏิบัติการณ์ในห้องทดลอง	-	-	-	-	-	1	6	12	-	-	-	2	1	2	3	3	10	20
การฝึกทักษะ	5	8	1	3	7	10	2	6	7	10	6	11	4	8	2	5	34	61
การฝึกปฏิบัติ	3	4	-	2	7	10	2	8	5	4	1	10	7	8	4	9	29	55
การศึกษานอกสถานที่	3	1	5	6	2	1	5	2	1	-	-	-	3	1	1	1	29	12
การสาธิต	-	-	2	1	5	6	5	12	1	3	2	2	4	6	-	8	19	38
การอภิปราย	5	9	5	9	4	6	2	1	2	3	1	3	1	-	1	3	21	34
การแสดงผลงาน สัมฤทธิ์	3	3	-	2	-	-	-	1	-	3	3	4	1	1	-	2	7	16
การแก้ปัญหา	3	3	4	5	3	4	3	5	6	12	-	5	2	3	1	4	22	41
การสอนแบบสืบสวน สอบสวน	-	2	1	-	-	-	2	5	-	2	-	1	-	-	-	-	2	10
การให้ทองจำ	6	7	-	1	1	-	1	2	3	5	4	6	-	-	-	-	15	31
การสอนแบบโครงการ	1	-	1	2	1	2	1	-	-	1	1	1	-	-	-	2	5	8

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า การสอนแบบบรรยายเป็นวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชา เสนอแนะ และอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด นอกจากนี้หัวหน้าหมวดวิชายังได้เสนอแนะวิธีอื่น ๆ ให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากรองลงมาดังต่อไปนี้คือ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ และการศึกษานอกสถานที่ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากรองลงมาคือ การฝึกทักษะ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การฝึกปฏิบัติ และการแก้ปัญหา สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้ใช้น้อยที่สุดคือ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน และอาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุด คือ การสอนแบบโครงการ แต่ถ่าพิจารณาแต่ละหมวดวิชาจะได้รายละเอียดดังนี้

หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าหมวดเสนอแนะให้ใช้วิธีการสอนแบบการแบ่งกลุ่มค้นคว้ามากที่สุด นอกจากนี้ยังมีวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดภาษาไทยได้เสนอแนะให้ใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย การให้ท่องจำ การฝึกทักษะ และการอภิปราย ส่วนอาจารย์ผู้สอนนิยมใช้การบรรยายมากที่สุด สำหรับวิธีสอนแบบอื่น ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากได้แก่ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การอภิปราย การฝึกทักษะ และการให้ท่องจำ เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนในหมวดภาษาไทยไม่เสนอแนะและไม่ใช้วิธีการสอนแบบการสาธิต และการปฏิบัติการในห้องทดลอง

หมวดวิชาสังคมศึกษา การสอนแบบการบรรยาย และการแบ่งกลุ่มค้นคว้า เป็นวิธีสอนที่ได้รับการใช้มากที่สุดในกลุ่มอาจารย์ผู้สอน รองลงมาคือ การอภิปราย และการศึกษานอกสถานที่ หัวหน้าหมวดเสนอแนะวิธีการสอนแบบการแบ่งกลุ่มค้นคว้ามักที่สุด วิธีที่ไม่ได้รับการเสนอแนะให้สอนในหมวดนี้จากหัวหน้าหมวดคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง การฝึกปฏิบัติ การแสดงบทบาทสมมุติ และการให้ท่องจำ ส่วนวิธีการสอนที่ไม่ได้ใช้เลยในกลุ่มอาจารย์ผู้สอนคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง และการสอนแบบสืบสวนสอบสวน

หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบ การฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติมากที่สุด สำหรับครูผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการบรรยายมากที่สุด ถัดลงมาคือ การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ ในหมวดนี้วิธีการสอนที่ทั้งหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนไม่เสนอแนะและไม่ได้ใช้เลยคือ การแสดงบทบาทสมมุติและการสอนแบบสืบสวนสอบสวน

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ การปฏิบัติการในห้องทดลอง เป็นวิธีการสอนที่หัวหน้าหมวด เสนอแนะให้ใช้มากที่สุด นอกจากนี้หัวหน้าหมวดยัง เสนอแนะให้ใช้ การศึกษานอกสถานที่ และ การสาธิตมากอีกด้วย แต่อาจารย์ผู้สอนใช้การสอนแบบการปฏิบัติการในห้องทดลองและการสาธิตมากที่สุด ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์นิยมอยู่ในระดับมากคือ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การฝึกปฏิบัติ และการฝึกทักษะ

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าหมวด เสนอแนะการสอนแบบการฝึกทักษะให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด ส่วนการแก้ปัญหาเป็นวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้ใช้มากที่สุด สำหรับอาจารย์ผู้สอนนิยมใช้การแก้ปัญหามากที่สุด รองลงมาคือการบรรยาย และการฝึกทักษะ ทั้งหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนไม่ได้เสนอแนะและใช้การสอนแบบการปฏิบัติการในห้องทดลอง

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า และการฝึกทักษะเป็นวิธีการสอนที่หัวหน้าหมวดเสนอแนะให้ครูในหมวดใช้มากที่สุด ส่วนครูผู้สอนใช้วิธีการฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติมากที่สุด นอกจากนี้การบรรยาย การแบ่งกลุ่มค้นคว้า และการให้ท่องจำยังเป็นการสอนที่ครูใช้มากอีกด้วย ในหมวดภาษาอังกฤษนี้ทั้งหัวหน้าหมวดและครูผู้สอนไม่นิยมการสอนแบบการศึกษานอกสถานที่

หมวดวิชาศิลปศึกษา หัวหน้าหมวดเสนอแนะให้ใช้วิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติมากที่สุด สำหรับครูผู้สอนนั้นใช้การฝึกปฏิบัติ และการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงมาคือการสาธิต เป็นที่น่าสังเกตว่า ทั้งหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนไม่ให้ความสนใจการสอนแบบการสืบสวนสอบสวน การให้ท่องจำ และการสอนแบบโครงการ

หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ การฝึกปฏิบัติ เป็นการสอนที่หัวหน้าหมวดเสนอแนะและอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด สำหรับหัวหน้าหมวดวิชายังนิยมใช้การบรรยาย และการปฏิบัติการในห้องทดลองมากอีกด้วย ส่วนอาจารย์ผู้สอนนั้นมีการสอนอีกหลายวิธีที่ใช้มาก ได้แก่ การสาธิตและการให้ท่องจำ ไม่ได้รับความสนใจจากหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนเลย

ตารางที่ 7

ความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาเกี่ยวกับห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียน
ที่ครูในหมวดวิชาใช้ในทุกหมวดวิชา

หัวหน้าหมวด ห้อง และสถานที่เรียน	หัวหน้าหมวด								
	ภาษา ไทย	สังคม ศึกษา	พละนา มัธยม	วิทยา ศาสตร์	คณิต ศาสตร์	ภาษา อังกฤษ	ศิลป ศึกษา	ศิลป ปฏิบัติ	รวม
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์			1	5					6
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	1								1
โรงฝึกงาน							2	3	5
โรงพลศึกษา		1	1						2
เรือนเพาะชำ							1	1	2
แปลงสาธิต							1		1
ห้องศิลปศึกษา		1			2		2	2	7
ห้องปฏิบัติการทางคหกรรม					2		1	3	6
ห้องสมุด	2								2
สนาม			2						2
ห้องเรียน	3		3	3	2	2			13
ห้องประชุม			3				1		4
ห้องคณิตศาสตร์									-
ห้องโสตทัศนศึกษา		1			1		1		3
ห้องมีคณาภพนิ้ง							1		1
ห้องอาหาร							1		1
ห้องพักครู					1				1
รวม	6	3	10	8	8	2	11	9	57

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่าหัวหน้าหมวดต่าง ๆ อันประกอบด้วย หมวดภาษาไทย
หมวดพละนามัธยม หมวดภาษาอังกฤษ และหมวดคณิตศาสตร์ มีความเห็นว่าครูในหมวดใช้ห้องเรียน
มากที่สุด นอกจากนี้ครูในหมวดพละนามัธยมยังใช้ห้องประชุมเพื่อการเรียนการสอนมากที่สุดด้วย ส่วน
หัวหน้าหมวดศิลปปฏิบัติมีความเห็นว่าครูใช้โรงฝึกงานและห้องปฏิบัติการทางคหกรรมมากที่สุด รองลง
มาคือ ห้องศิลปศึกษาและเรือนเพาะชำ ครูผู้สอนในหมวดวิทยาศาสตร์ใช้ห้องปฏิบัติการทาง
วิทยาศาสตร์มากที่สุด โรงฝึกงานและห้องศิลปศึกษาเป็นห้องที่อาจารย์หมวดศิลปศึกษาใช้มากที่สุด

วิธีวัดผลที่กลุ่มหัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาของตนใช้และที่อาจารย์ผู้สอนใช้

วิธีวัดผล	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปะปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวด	อาจารย์ผู้สอน
การสังเกต	6	12	7	8	7	11	6	12	5	8	4	9	3	6	2	6	40	72
การสอบปากเปล่า	6	8	2	3	—	—	2	—	4	2	7	5	1	1	1	2	23	21
การสอบภาคปฏิบัติ	3	4	1	2	7	11	5	10	2	3	2	7	7	8	4	6	31	51
การตรวจผลงาน	6	14	8	10	5	10	8	11	7	12	6	12	7	7	4	10	51	86
การสอบข้อเขียนอัตนัย	2	6	4	6	2	4	2	9	6	11	5	8	2	2	1	9	24	55
การสอบข้อเขียนปรนัย	2	8	6	10	5	11	2	10	6	11	6	9	3	3	1	7	31	69
การสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย	7	13	6	8	4	6	8	10	5	12	5	13	3	5	3	6	41	71

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่า วิธีการวัดผลที่ได้รับการแนะนำจากหัวหน้าหมวดที่ใช้ และอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การตรวจผลงาน ส่วนที่ได้รับการใช้น้อยที่สุดคือ การสอบปากเปล่า วิธีวัดผลของแต่ละหมวดวิชาจะพิจารณาดังต่อไปนี้

หมวดภาษาไทย หัวหน้าหมวดแนะนำวิธีวัดผลให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลแบบการตรวจผลงานมากที่สุด การสังเกต การสอบปากเปล่า การตรวจผลงาน เป็นวิธีวัดผลซึ่งหัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มา รองลงมา สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลแบบการสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย การสังเกต การสอบปากเปล่าและการสอบข้อเขียนปรนัยมากอีกด้วย

หมวดสังคมศึกษา การตรวจผลงาน เป็นวิธีการวัดผลที่หัวหน้าหมวดเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด รองลงมาคือการสังเกต การสอบข้อเขียนปรนัย และการสอบข้อเขียนอัตนัย และปรนัย ส่วนอาจารย์ผู้สอนนิยมใช้วิธีการตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนปรนัยมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีวิธีการวัดผลที่อาจารย์ใช้มากคือ การสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย และการสังเกต วิธีวัดผลที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุดทั้งจากหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนคือ การสอบภาคปฏิบัติ

หมวดพลานามัย วิธีวัดผลที่ไม่ได้รับความนิยมเลยคือ การสอบปากเปล่า หัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นพ้องกันว่า วิธีวัดผลแบบการสังเกต และการสอบภาคปฏิบัติ เป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุด นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนยังใช้การสอบข้อเขียนปรนัยมากที่สุดอีกด้วย

หมวดวิทยาศาสตร์ หัวหน้าหมวดเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้การวัดผลแบบการสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย และการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือการสังเกต สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลแบบการสังเกต และการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือ การสอบภาคปฏิบัติ การสอบข้อเขียนปรนัย และการสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย

หมวดคณิตศาสตร์ การตรวจผลงานเป็นวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด และอาจารย์ผู้สอนเองก็ใช้มากที่สุดด้วย นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนยังใช้ การสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัยมากที่สุดด้วย การสอบภาคปฏิบัติ และการสอบปากเปล่า เป็นวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนเสนอแนะและใช้น้อยที่สุด

หมวดอังกฤษ หัวหน้าหมวดเสนอแนะการสอบปากเปล่าให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดใช้มากที่สุด รองลงมาคือ การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนปรนัย สำหรับอาจารย์ผู้สอนเองใช้การสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัยมากที่สุด รองลงมาคือ การตรวจผลงาน การสังเกต การสอบข้อเขียนปรนัยและการตรวจผลงาน

หมวดศิลปศึกษา วิธีวัดผลแบบการตรวจผลงานเป็นวิธีที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ใช้มากที่สุด อาจารย์ผู้สอนเองใช้การวัดผลแบบการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด การสอบปากเปล่าเป็นวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุด และอาจารย์ผู้สอนเองก็ใช้น้อยที่สุดด้วย

หมวดศิลปปฏิบัติ วิธีวัดผลแบบการตรวจผลงานเป็นวิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด และอาจารย์ผู้สอนเองก็นิยมใช้มากที่สุดด้วย การสอบปากเปล่าเป็นวิธีวัดผลซึ่งหัวหน้าหมวดเสนอแนะให้ใช้น้อยที่สุด และอาจารย์ผู้สอนเองก็ใช้น้อยที่สุดด้วย

ตารางที่ 9

วิธีการออกข้อสอบความเห็นของหัวหน้าสายวิชาและตามที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ปฏิบัติ

วิธีการออกข้อสอบ	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขา	อาจารย์ ผู้สอน
ครูผู้สอนออก ข้อสอบเอง	8	16	7	13	7	11	7	10	7	11	8	14	7	—	5	10	56	85
มีคณะกรรมการของ รร.ออกข้อสอบ	—	—	1	—	—	—	—	1	—	2	—	—	—	9	—	—	1	12
มีคณะกรรมการของ กลุ่ม รร.ออกข้อสอบ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	6
รวม	8	16	8	13	7	15	7	11	7	13	8	16	7	9	5	10	57	103

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ จำนวน 56 คน จาก 57 คน ใช้วิธีออกข้อสอบโดยอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าหมวดสังคมศึกษาเพียงคนเดียว เห็นว่ามีบางครั้งมีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ ส่วนอาจารย์ผู้สอนมีจำนวน 85 คน จาก 103 คน เป็นผู้ออกข้อสอบเอง แต่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพละนามัย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลปศึกษา มีความเห็นว่า บางครั้งมีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ หรือ คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ

ตารางที่ 10

วิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนแต่ละรายวิชาตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา

หัวหน้าหมวดวิชา การให้ระดับคะแนน	ภาษา ไทย	สังคม ศึกษา	พลา- นามัย	วิทยา ศาสตร์	คณิต ศาสตร์	ภาษา อังกฤษ	ศิลปะ ศึกษา	ศิลปะ- ปฏิบัติ	รวม
ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	5	6	3	6	5	5	5	3	38
หัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	-	-	-	-	-	1	-	-	1
เจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	-	1	1	-	1	1	1	1	6
มีคณะกรรมการของโรงเรียน	-	-	1	-	1	1	-	1	4
มีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียน ให้ระดับคะแนน	-	1	-	-	1	-	-	-	2
ผู้สอน เจ้าหน้าที่วัดผล และหัวหน้า หมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	-	1	-	-	-	-	-	-	1
ผู้สอนแต่ละหัวหน้าหมวดเป็นผู้ ให้ระดับคะแนน	2	-	1	1	-	-	-	-	4
คณะครูในหมวดให้ระดับคะแนน	1	-	-	-	-	-	-	-	1
คณะครูในหมวดและเจ้าหน้าที่ วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	1	-	-	-	-	-	-	-	1
รวม	8	9	6	7	9	7	6	5	57

จากตารางที่ 10 หัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ 8 หมวด จากจำนวนถึง 57 คน มีจำนวน 38 คนให้ความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนควรเป็นผู้ให้ระดับคะแนนเอง จำนวน 6 คน เห็นว่าควรให้เจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน ส่วนความคิดเห็นที่ว่า หัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนน ผู้สอน เจ้าหน้าที่วัดผล และหัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และคณะอาจารย์ในหมวดและเจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน มีหัวหน้าหมวดให้ความเห็นระดับละ 1 คน สำหรับการให้ระดับคะแนนโดยคณะอาจารย์ในหมวดนั้นไม่มีหัวหน้าหมวดให้ความเห็น กล่าวโดยสรุปแล้วหัวหน้าหมวดมีความเห็นว่าการให้ระดับคะแนนควรให้อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้เอง

ตารางที่ 11

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.25	.46
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.75	.46
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.25	.53
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.50	.53
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	1.75	.46
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.50	.53
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.50	.53
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.50	.53
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.12	.64
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.50	.76
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.25	.71
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.12	.64
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.00	.76
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	3.00	.53
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.50	.76

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่าหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยประสบปัญหาที่เป็นอันดับสูงสุดคือ ปัญหาความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ส่วนปัญหารองลงมาคือการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชาและความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา

ตารางที่ 12

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.70	.76
2. การนิเทศครูในหมวดให้ เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.00	.82
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.17	.75
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.75	.50
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.54
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.54
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	3.29	.76
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.43	.54
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.79
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.29	.49
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.86	1.07
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.43	.79
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.29	1.11
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.00	1.15
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิชาการของหมวดวิชา	2.80	.84
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.30	.76

จากตารางที่ 12 ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาประสบปัญหามากที่สุดคือ ปัญหาความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ส่วนที่เป็นปัญหารองลงมาคือ การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิชาการของหมวดวิชา ความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาต่อปัญหาต่าง ๆ นั้นปรากฏว่าปัญหาความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตร เป็นปัญหาน้อยที่สุด

ตารางที่ 13

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.57	.54
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.57	.54
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.30	.49
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.00	0
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.00	.82
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	1.86	.69
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.30	.95
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.43	.98
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.86	.90
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.00	1.16
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.71	.49
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.30	.95
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.71	.76
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.43	.54
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.00	0
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.86	.69

จากตารางที่ 13 ปัญหามากที่สุดของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยคือ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ปัญหาที่รองลงมาซึ่งหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยประสบคือ การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ส่วนที่เป็นปัญหาน้อยที่สุดคือ ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ และการนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร

ตารางที่ 14

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	1.54
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.88	.64
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.62	.52
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.14	.69
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.98
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.25	.71
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.50	.76
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.25	.71
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.25	1.34
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.62	.74
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.12	.99
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.12	.64
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.88	.99
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.75	.89
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.14	1.07
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.12	.64

จากตารางที่ 14 พบว่า ปัญหาความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาและการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชาเป็นปัญหามากที่สุด และเป็นปัญหา**รอง**มาสำหรับหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ปัญหาที่มารองเป็นอันดับสามคือ ปัญหาความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา และความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด สำหรับปัญหาความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน เป็นปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ประสบมากเป็นอันดับสี่

ตารางที่ 15

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.86	.38
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.14	.69
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.00	.58
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.33	.52
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.14	.38
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.14	.38
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา ที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.33	1.03
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.28	.95
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.29	.49
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.14	.69
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.71	.49
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.14	.38
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.53
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.83	.75
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิชาการของหมวดวิชา	2.67	.58
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	.63

จากตารางที่ 15 จะเห็นว่า หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์ประสบปัญหาที่เป็นอันดับสูงสุดคือ ปัญหาความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 ปัญหารองลงมาคือ ปัญหาความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา และการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และ 2.83 ตามลำดับ ปัญหาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิชาการของหมวดวิชาเป็นปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 นับเป็นปัญหาสูงรองเป็นอันดับสี่

ตารางที่ 16

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	.53
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.12	.64
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.50	.53
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.29	.49
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.50	.53
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.00	.76
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา ที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.88	.64
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.38	.74
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.38	.74
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.50	.53
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.25	.89
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.50	1.07
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.25	.89
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.88	.64
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.50	.55
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	.76

จากตารางที่ 16 พบว่าปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษประสบเป็นปัญหาสูงสุดคือ ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน และปัญหาการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา มีค่าเฉลี่ยมัธยิม เลขคณิตเท่ากับ 3.25 ส่วนสองปัญหาหลังหัวหน้าหมวดประสบปัญหาอยู่ในระดับเดียวกัน คือมีค่าเฉลี่ยมัธยิม เลขคณิตและความเบี่ยงเบนมาตรฐานในระดับเดียวกันคือ 2.88 และ .64

ตารางที่ 17

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.57	.54
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.86	.38
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.86	.69
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.29	.77
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.29	.49
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.14	.69
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.86	.38
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.86	.90
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.57	.49
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.00	.82
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.14	.69
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	1.86	.14
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.53
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.7	.11
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.34	.52
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.29	.95

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า ปัญหาเกี่ยวกับความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดเป็นปัญหามากที่สุดสำหรับหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา ปัญหารองลงมาเป็นอันดับสองคือ ปัญหาความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ปัญหาการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม และปัญหาความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาทั้งหลักสูตรที่กำหนดให้สอน สำหรับปัญหาที่มากเป็นอันดับสามคือ การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา

ตารางที่ 18

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.60	.55
2. การนิเทศในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.60	.55
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.00	.71
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.40	.55
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.20	.45
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.00	.71
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.20	.45
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	3.20	.45
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.80	.45
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.80	1.10
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.40	.55
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.60	.55
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.60	.55
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.80	.84
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.67	.58
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.25	.50

จากตารางที่ 18 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาศิลปปฏิบัติที่อยู่ในระดับที่มีปัญหามากที่สุดคือ ปัญหาการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม และความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตสูงถึง 3.20 และ 3.00 ตามลำดับ ปัญหาที่มีมากเป็นอันดับที่สาม ที่สี่ และที่ห้า ได้แก่ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ปัญหาการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และปัญหาการเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากัน ปัญหาที่มากรองลงมาเป็นอันดับหกคือ ปัญหาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา สำหรับปัญหาความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ และปัญหาความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา เป็นปัญหารองลงมาเป็นอันดับเจ็ด แปด เก้า และสิบตามลำดับ

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาการระหว่างหมวดวิชา

ปัญหา	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวด	2.00	0	1.70	.76	1.57	.54	2.00	.54	1.86	.38	2.00	.53	1.57	.54	2.60	.55
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.25	.46	2.00	.82	1.57	.54	1.88	.64	2.14	.69	2.12	.64	1.86	.38	2.60	.55
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.75	.46	2.17	.75	2.30	.49	2.62	.52	3.00	.58	2.50	.53	2.86	.69	3.00	.71
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.25	.53	1.75	.50	2.00	0	2.14	.69	2.33	.52	2.29	.49	2.29	.77	2.40	.55
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของตน	2.50	.53	2.43	.54	2.00	.82	2.43	.98	2.14	.38	2.50	.53	2.29	.49	2.20	.45
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของตน	1.75	.46	2.43	.54	1.86	.69	2.25	.71	2.14	.38	2.00	.76	2.14	.69	2.00	.71
7. ความพอเพียงของเวลาแก่นเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนด	2.50	.53	3.29	.76	2.30	.95	2.50	.76	2.33	1.03	2.88	.64	2.86	.38	2.20	.45
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.50	.53	2.43	.54	2.43	.98	2.25	.71	2.25	.95	2.38	.74	2.86	.90	3.20	.45

ปัญหา	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปะปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.50	.53	2.43	.79	2.86	.90	2.25	1.34	2.29	.49	2.38	.74	2.57	.49	2.80	.45
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.12	.64	3.29	.49	3.00	1.16	2.62	.74	3.14	.69	2.50	.53	3.00	.82	2.80	1.10
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.50	.76	1.86	1.07	1.71	.49	2.12	.99	1.71	.49	2.25	.89	2.14	.69	2.40	.55
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.25	.71	2.43	.79	2.30	.95	2.12	.64	2.14	.38	2.50	1.07	1.86	.14	2.60	.55
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	3.12	.64	3.29	1.11	2.71	.76	2.88	.99	2.43	.53	3.25	.89	2.43	.53	2.60	.55
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในการแต่ละรายวิชา	3.00	.76	3.00	1.15	2.43	.54	2.75	.89	2.83	.75	2.88	.64	2.71	1.11	2.80	.84
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	3.00	.53	2.80	.84	2.00	0	2.14	1.07	2.67	.58	2.50	.55	2.34	.52	2.67	.58
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.50	.76	2.30	.76	1.86	.69	2.12	.64	2.00	.63	2.00	.76	2.29	.95	2.25	.50

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า เมื่อนำเอาค่าเฉลี่ยของปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้า
หมวดวิชามาเปรียบเทียบกันในแต่ละข้อแล้ว ปัญหาที่หัวหน้าหมวดวิชาประสบในระดับมีปัญหามากที่สุด
คือ ปัญหาความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา
พลานามัย คณิตศาสตร์ ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ และปัญหาความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียน
ในหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา พลานามัย วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลปปฏิบัติ ส่วน
ปัญหารองลงมาคือ ปัญหาการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ซึ่งมี หมวดภาษา
ไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และ ศิลปปฏิบัติ สำหรับหมวดวิชาที่มีปัญหา
รองลงมาได้แก่ ปัญหาความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา คณิตศาสตร์
ศิลปปฏิบัติ ศิลปศึกษา ภาษาไทย และวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้จะเห็นว่าปัญหาความเพียงพอของจำนวน
ครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดกับความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาที่มีปัญหา
ในระดับมีปัญหามากเหมือนกันในหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ส่วนข้อที่จัดว่ามีปัญหาน้อยที่สุด
ของทุกหมวดวิชา คือปัญหาร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับ
หลักสูตรใหม่ ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของตน การจัดลำดับความ
ต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของตน ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา
และความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน เพราะทั้ง 5 ปัญหาดังกล่าวไม่มีหมวดวิชา
ใดที่มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเกิน 2.50 ขึ้นไป

ถ้าพิจารณาเปรียบเทียบปัญหาของหัวหน้าหมวดวิชาระหว่างหมวดวิชา โดยถือเอาจำนวน
ข้อปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามากคือ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 2.50 ขึ้นไป จะเห็นว่าหมวดวิชาที่มี
ปัญหามากเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ

หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ มีปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามาก เท่าหมวดวิชาอื่น ๆ คือมีปัญหา
มากถึง 10 ข้อจากจำนวน 16 ข้อ คือ ข้อ 1, 2, 3, 8, 9, 10, 12, 13, 14 และข้อ
ที่ 15

หมวดวิชาศิลปศึกษา มีปัญหามากรองลงมาคือ มีจำนวนข้อที่เป็นปัญหามาก 6 ข้อ จากจำนวน

หมวดวิชาภาษาไทย และ สังคมศึกษา มีข้อที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ 3 คือ มีจำนวนข้อที่เป็นปัญหามาก 5 ข้อเท่ากัน แสดงว่าหมวดวิชาทั้งสองนี้มีข้อที่เป็นปัญหาน้อย

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ มีข้อที่เป็นปัญหามากรองเป็นอันดับที่สี่ คือมีจำนวนข้อที่เป็นปัญหามากเพียง 4 ข้อ จากปัญหาทั้งหมด 16 ข้อ

หมวดวิชาพลานามัย ภาษาอังกฤษ เป็นหมวดวิชาที่มีปัญหาน้อยที่สุด จะสังเกตได้จากปัญหา 16 ข้อ ใน 2 หมวดนี้ มีปัญหามากเพียง 3 ข้อเท่านั้น

ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

อาจารย์ผู้สอนในสายวิชา	ประเภทของเอกสาร																				
	หลักสูตร			คู่มือหลักสูตร			ประมวลการสอน			โครงการสอน			แบบเรียน			หนังสืออ่านประกอบ			คู่มือการประเมินผลการเรียน		
	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่พอ	มีพอ
ภาษาไทย	2	8	3	7	6	1	2	10	2	6	4	1	2	8	2	-	12	7	7	6	1
สังคมศึกษา	-	8	5	2	7	3	2	8	3	5	6	2	3	9	3	2	3	1	6	5	2
พลานามัย	2	7	4	3	5	6	5	5	2	4	3	2	5	6	3	-	9	3	6	8	5
วิทยาศาสตร์	1	8	5	3	6	4	4	5	5	5	7	2	3	8	6	2	9	3	6	6	4
คณิตศาสตร์	-	8	6	1	7	5	1	4	7	7	4	3	1	1	3	-	9	8	2	5	2
ภาษาอังกฤษ	-	8	5	7	2	4	3	5	5	5	5	2	2	6	6	4	7	4	4	5	6
ศิลปศึกษา	3	5	3	4	2	2	4	5	4	4	3	9	6	6	5	2	4	4	6	1	-
ศิลปปฏิบัติ	3	5	4	6	3	7	5	6	1	3	6	5	5	4	7	2	8	-	7	2	1
รวม	11	57	35	33	38	32	26	48	29	39	38	26	27	48	35	12	61	30	44	38	21

จากตารางที่ 20 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ แสดงความเห็นว่ เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน เอกสารดังกล่าวนี้พิจารณาได้จากอัตราส่วนระหว่างจำนวนผู้ที่ตอบว่า "ไม่มีเลย" และ "มีแต่ไม่พอ" กับผู้ที่ตอบว่า "มีพอเพียง" ซึ่งเท่ากับ 82 คนต่อ 21 คน ที่ขาดแคลนรองลงไปคือ โครงการสอน มีอัตราส่วนระหว่างจำนวนผู้ที่ตอบว่า "ไม่มีเลย" และ "มีแต่ไม่พอ" กับ "มีเพียงพอ" ซึ่งเท่ากับ 77 คน ต่อ 26 คน เอกสารที่ขาดแคลนน้อยที่สุดสำหรับอาจารย์ผู้สอนคือ หลักสูตร มีอัตราส่วนระหว่าง "ไม่มีเลย" และ "มีแต่ไม่พอ" กับ "มีเพียงพอ" เท่ากับ 68 คนต่อ 35 คน ถ้าจะพิจารณาแต่ละหมวดวิชาแล้วจะเห็นได้ดังต่อไปนี้

หมวดภาษาไทย เอกสารทุกประเภทยังขาดแคลน จากตารางจะเห็นว่า จำนวนอาจารย์ที่ตอบว่าเอกสาร "ไม่มี" และ "มีแต่ไม่พอ" มีจำนวนสูงกว่า "มีพอเพียง" เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ คู่มือหลักสูตร และคู่มือการประเมินผล

หมวดสังคมศึกษา อาจารย์ที่สอนในหมวดมีความเห็นว่าเอกสารทุกชนิดอยู่ในระดับ "มีแต่ไม่พอ" เอกสารหลักสูตรที่ขาดแคลนมากที่สุดได้แก่ แบบเรียน เอกสารที่ขาดแคลน รองลงมาคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน โครงการสอน และประมวลการสอน ตามลำดับ

หมวดพลานามัย เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน เอกสารที่เป็นปัญหาขาดแคลนน้อยที่สุดในหมวดพลานามัยคือ โครงการสอน

หมวดวิทยาศาสตร์ เอกสารที่ได้รับคำตอบว่า "มีพอเพียง" มากกว่าเอกสารชนิดอื่น ๆ คือแบบเรียน ส่วนคำตอบที่ว่า "ไม่มี" มากที่สุดคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน

หมวดคณิตศาสตร์ เอกสารที่อยู่ในระดับ "มีพอเพียง" ได้แก่ ประมวลการสอน และแบบเรียน ส่วนเอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ โครงการสอน เอกสารที่ขาดแคลน รองลงมาคือ หนังสืออ่านประกอบ หลักสูตร คู่มือหลักสูตร และคู่มือการประเมินผลการเรียน ตามลำดับ

หมวดภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนมีความเห็นว่า เอกสารทุกชนิดอยู่ในระดับขาดแคลน หนังสืออ่านประกอบเป็น เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุด หลักสูตรเป็นเอกสารที่ขาดแคลนน้อยที่สุด

หมวดศิลปศึกษา เอกสารที่มีผู้ตอบว่า "มีพอเพียง" คือ โครงการสอน ตรงกันข้ามกับคู่มือการประเมินผลการเรียนไม่มีผู้ให้คำตอบเลย ในหมวดนี้เอกสารส่วนใหญ่อยู่ในระดับ "มีแต่ไม่พอ"

ซึ่งประกอบด้วย แบบเรียน ประมวลการสอน หลักสูตร คู่มือการประเมินผลการเรียน คู่มือหลักสูตร และหนังสืออ่านประกอบ

หมวดศิลปปฏิบัติ เอกสารหลักสูตรวิชาแคลนเกือบทุกประเภท เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ ประมวลการสอน เอกสารที่ขาดแคลนรองลงมาคือ หนังสืออ่านประกอบ และคู่มือการประเมินผลการเรียน

ตารางที่ 21

ความเพียงพอของสถานที่และอุปกรณ์การสอนจากความความคิดเห็นของ
อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความพอเพียงของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	9	3	—
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	6	6	1
เทปและเครื่องเล่นเทป	5	8	1
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	10	3	—
หุ่นจำลอง	13	1	—
สไลด์	13	1	—
รวม	56	22	2

จากตารางที่ 21 จะเห็นว่าในค่านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ในหมวดภาษาไทยยังมีปัญหาจำนวนมาก จำนวนคำตอบของอาจารย์ผู้สอนถึง 56 คนจาก 80 คน มีความเห็นว่า "ไม่มีเลย" โดยเฉพาะหุ่นจำลองและสไลด์ มีจำนวนผู้ตอบว่า "ไม่มีเลย" สูงถึงอย่างละ 13 คน จาก 14 คน แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เป็นอุปกรณ์ที่ขาดแคลน รองลงมา ซึ่งมีคำตอบว่า "ไม่มีเลย" มีจำนวน 10 คนจาก 13 คน

ตารางที่ 22

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนจากความพึงพอใจเห็นของ
อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความพอเพียงของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องสังคัมศึกษา	7	5	—
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	8	4	1
สไลด์	10	3	—
หุ่นจำลอง	10	2	—
เทปและเครื่องเล่นเทป	11	2	—
ภาพยนตร์	12	1	—
แผนที่	—	10	3
ลูกโลก	3	9	1
ฟิล์มสตริป	12	1	—
แผนภูมิ	7	6	—
รวม	80	43	5

จากตารางที่ 22 เกี่ยวกับสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คำตอบที่ว่า "ไม่มีเลย" และ "มีแต่ไม่เพียงพอ" จากอาจารย์ในหมวดมีจำนวน 80 คน และ 43 คน ความขาดแคลนด้านอุปกรณ์ที่เป็นปัญหาได้แก่ ภาพยนตร์ และฟิล์มสตริป จากการตอบของอาจารย์ผู้สอนตอบว่า "ไม่มีเลย" มีจำนวน 12 คนจาก 13 คน และในจำนวน 11 คนจาก 13 คน ตอบว่าเทปและเครื่องเล่นเทป "ไม่มีเลย" เป็นที่น่าสังเกตว่า ในหมวดสังคัมศึกษา อาจารย์ที่ตอบเกี่ยวกับชนิดของสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ว่า "มีเพียงพอ" มี 5 คนเท่านั้น ซึ่งบุคคลเหล่านี้ตอบเกี่ยวกับแผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ และลูกโลกอย่างละ 1 คน ส่วนแผนที่มีคำตอบ 3 คน กล่าวโดยสรุปแล้วในหมวดสังคัมศึกษาประสบปัญหาการขาดแคลนสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนมาก

ตารางที่ 23

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนจากความคิดเห็นของ
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัย

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงพลศึกษา (โรงยิม)	11	1	—
สนาม	1	8	2
สนามบาสเกตบอล	2	9	1
สนามเบตมินตัน	6	4	2
สไลด์	8	3	—
หุ่นจำลอง	10	1	—
โต๊ะบิงปอง	2	7	3
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	—	8	4
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกรีฑา	1	8	3
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะ	6	5	1
รวม	47	54	16

จากตารางที่ 23 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ใน
 หมวดวิชาพลานามัย มีคำตอบ "มีเพียงพอ" เพียง 16 คน แต่คำตอบ "มีแต่ไม่เพียงพอ" และ
 "ไม่มีเลย" มีจำนวน 54 และ 47 คนตามลำดับเกี่ยวกับสถานที่ อันได้แก่ โรงพลศึกษามีผู้ตอบว่า
 "ไม่มีเลย" มีจำนวนถึง 11 คนจากจำนวน 12 คน นับว่ายังเป็นปัญหาอีก ส่วนสนามบาสเกตบอล
 และสนาม มีผู้ตอบว่า "มีแต่ไม่เพียงพอ" จำนวน 9 คนและ 8 คน จากจำนวน 12 และ 11 คน
 ตามลำดับ ในด้านอุปกรณ์อันได้แก่ หุ่นจำลองและสไลด์ คำตอบที่ว่า "ไม่มีเลย" มีจำนวน 10 และ
 8 คน จากจำนวนผู้ตอบทั้งหมด 11 คน ส่วนอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา กรีฑา และโต๊ะบิงปอง

มีจำนวนคำตอบ "มีแต่ไม่เพียงพอ" เป็นจำนวน 8, 8 และ 7 คนตามลำดับ จากจำนวนผู้ตอบทั้งหมด 12 คน

ตารางที่ 24

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน จากความคิดเห็นของ
อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

สถานที่และวัสดุและอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	—	12	1
ห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต	3	10	—
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองฟิสิกส์	1	10	1
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองชีววิทยา	1	10	—
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองเคมี	—	5	3
รวม	5	47	5

จากตารางที่ 24 จะพบว่าจำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า "มีแต่ไม่เพียงพอ" ส่วนจำนวนคำตอบที่ว่า "ไม่มีเลย" และ "มีเพียงพอ" มีจำนวนเท่ากันคือ 5 คน จะสังเกตได้ว่าเครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองชีววิทยา และห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิตยังเป็นปัญหาของความขาดแคลน

ตารางที่ 25

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอน
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่เพียงพอ	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	6	6	2
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	12	—	—
ฟิล์มสตริป	12	—	—
สไลด์	12	—	—
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	4	8	—
รวม	48	14	2

จากตารางที่ 25 คำตอบเกี่ยวกับความ "ไม่เพียงพอ" ของสถานที่และวัสดุอุปกรณ์
ในหมวดคณิตศาสตร์มีจำนวน 48 ในขณะที่ตอบ "มีแต่ไม่เพียงพอ" และ "มีเพียงพอ" มีจำนวน
14 และ 2 จากจำนวนผู้ตอบทั้งหมด 64 คน จำนวนเกี่ยวกับแผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉาย
ภาพข้ามศีรษะ ฟิล์มสตริป และสไลด์นั้น มีผู้ตอบว่า "ไม่เพียงพอ" เป็นจำนวน 12 คน
โดยสรุปแล้ว หมวดวิชาคณิตศาสตร์มีปัญหาเรื่องความขาดแคลนสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน

ตารางที่ 26

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอน
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่เพียงพอ	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	11	2	—
แผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	12	1	—
เทปและเครื่องเล่นเทป	5	9	—
ฟิล์มสกริป	11	3	—
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	7	7	—
แผ่นภาพประกอบการเรียน	9	5	—
รวม	55	27	—

จากตารางที่ 26 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษให้ความเห็นว่า สถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ "ไม่เพียงพอ" มีจำนวนถึง 55 คน สำหรับความเห็น "มีแต่ไม่เพียงพอ" มีจำนวน 27 คน ในส่วนความเห็น "มีเพียงพอ" ไม่มีคนตอบเลย เกี่ยวกับห้องปฏิบัติการทางภาษามีผู้ตอบว่า "ไม่เพียงพอ" มีจำนวน 11 คน และ "มีแต่ไม่เพียงพอ" มีจำนวน 2 คน จากผู้ให้คำตอบทั้งหมด 13 คน ในด้านอุปกรณ์ที่เป็นปัญหามากและรองลงมาคือ แผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ฟิล์มสกริป และแผ่นภาพประกอบการเรียน ซึ่งมีผู้ตอบ "ไม่เพียงพอ" มีจำนวน 12, 11 และ 9 คนตามลำดับ ส่วนผู้ที่ตอบว่า "มีแต่ไม่เพียงพอ" และเป็นปัญหามากที่สุดคือ เทปและเครื่องเล่นเทป แผ่นเสียง และเครื่องเล่นแผ่นเสียง มีจำนวนผู้ตอบ 9 คน และ 7 คนตามลำดับ

ตารางที่ 27

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอน
จากความเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องศิลปศึกษา	5	3	—
ห้องดนตรี	5	2	1
เครื่องดนตรี	—	6	1
ทุนจำลอง	6	1	1
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง	2	6	1
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษา	2	5	1
รวม	20	23	5

จากตารางที่ 27 ปรากฏว่า ในหมวดวิชาศิลปศึกษา อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนทุกประเภทในหมวดวิชาศิลปศึกษา อยู่ในระดับขาดแคลน อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า "ไม่มีเลย" และ "มีแต่ไม่เพียงพอ" ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 43 คน จากจำนวนอาจารย์ผู้ตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ทั้งหมด มีจำนวน 48 คน

ตารางที่ 28

ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอน
จากความเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปะปฏิบัติ

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงฝึกงาน	—	6	1
แปลงสาธิตทดลอง	2	3	—
เรือนเพาะชำ	—	4	1
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	2	6	2
เครื่องมือปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	1	8	—
วัสดุสำหรับฝึกงาน	3	4	1
เครื่องจักรกล	2	4	—
เครื่องมือโรงงาน	2	4	—

จากตารางที่ 28 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ใน
หมวดวิชาศิลปะปฏิบัติอยู่ในระดับขาดแคลน จากจำนวนอาจารย์ผู้สอนในหมวดนี้ 56 คน อาจารย์
จำนวน 39 คนมีความเห็นว่า สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ "มีแต่ไม่เพียงพอ" อุปกรณ์ที่มีความขาด
แคลนมากที่สุดคือ เครื่องมือปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน โดยพิจารณาจากอาจารย์ผู้สอนให้
คำตอบว่า "ไม่มีเลย" กับอาจารย์ผู้สอนให้คำตอบว่า "มีแต่ไม่เพียงพอ" มีจำนวนเท่ากับ 1 คน
และ 8 คนตามลำดับ

ตารางที่ 29

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย	๒ 2.64	.74
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดภาษาไทย	๓ 2.43	.76
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๔ 2.92	.64
4. การที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	๕ 2.86	.77
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๖ 2.93	.73
6. การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตร	๗ 2.36	.63
7. ความที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษา" ทุกคาบเวลา	๘ 3.38	.77
8. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้	๙ 3.00	.58
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาไทย	๑๐ 3.00	.70
10. วิธีจัดระดับคะแนน	๑๑ 2.33	.65
11. การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๑๒ 2.50	.52

จากตารางที่ 29 ปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทยประสบปัญหามากที่สุดในเรื่องหลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษา" ทุกคาบเวลา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.38 ส่วนที่เป็นปัญหามากรองลงมาได้แก่ ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้ การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน และการที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่งเนื้อหาวรรณคดีในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีค่าเฉลี่ยมัชฌิม เลขคณิตเรียงตามลำดับมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้คือ 3.00, 3.00, 2.93, 2.92, และ 2.86

ตารางที่ 30

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	\bar{x}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคมศึกษา	7 2.46	.88
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดสังคมศึกษา	๗ 1.92	.64
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	๘ 3.08	.95
4. ความซับซ้อนของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	๘ 2.08	.49
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	๙ 3.15	.69
6. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหของสังคม	๖ 2.69	.75
7. การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา	๘ 2.77	.83
8. วิธีจัดระดับคะแนน	๖ 2.89	1.05
9. การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	๘ 2.78	1.09

จากตารางที่ 30 ปรากฏว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษาที่มีปัญหามากที่สุดในค่านเนื้อหาคือ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.15 ส่วนในเรื่อง เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอนเป็นปัญหามากรองลงมา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.08 ในค่านการวัดผลและประเมินผล และค่านการสอน อาจารย์ผู้สอนประสบปัญหาดังต่อไปนี้คือ วิธีจัดระดับคะแนน การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา และการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหของสังคม ซึ่งค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตจะเท่ากับ 2.89, 2.78, 2.77 และ 2.69 ตามลำดับ กล่าวโดยสรุป อาจารย์ในหมวดสังคมศึกษาประสบปัญหาอยู่ในระดับมากถึงจำนวน 6 ข้อจาก 9 ข้อ

ตารางที่ 31

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย	2.36	.69
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาพลานามัย	2.17	.58
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.33	.65
4. การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดพลานามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	2.83	.83
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.83	.72
6. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	2.67	.78
7. วิธีจัดระดับคะแนน	2.30	.48
8. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.44	.73

จากตารางที่ 31 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัยที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากที่สุดคือ การเปิดวิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกในหมวดพลานามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร และความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.83 ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องกีฬาเป็นปัญหาในระดับมากรองลงมาเพียงข้อเดียวที่มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.67

ตารางที่ 32

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา		\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิทยาศาสตร์	4	2.46	.66
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิทยาศาสตร์	8	2.08	.51
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	5	2.35	.50
4. ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา		2.50	.52
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2	2.77	.44
6. การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์	3	2.50	.67
7. การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	6	2.33	.49
8. วิธีจึกระดัดกะแนน	9	2.18	.40
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจึกระดัดกะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1	3.00	1.73

จากตารางที่ 32 ในบรรดาปัญหาทั้งหมด ปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิทยาศาสตร์ ประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรเพียง 4 ข้อ ได้แก่ ปัญหาข้อ 4, 5, 6 และ ข้อ 9 ปัญหาที่อยู่ในระดับมากที่สุดคือ การตรวจสอบข้อสอบและการจึกระดัดกะแนนให้เสร็จตามกำหนด ซึ่งมีค่าเฉลี่ย มีดัชนีเลขคณิตเท่ากับ 3.00

ตารางที่ 33

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์	2.83	.39
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาคณิตศาสตร์	2.17	.39
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.61	.65
4. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนแต่ละรายวิชา	3.21	.70
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	2.50	.76
6. ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	2.73	.79
7. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	2.23	.60
8. วิธีจึกระดัมคะแนน	2.27	.64
9. การตรวจข้อสอบและการจึกระดัมคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.75	1.75

จากตารางที่ 33 ปรากฏว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ที่จึคอยู่ในระดับมีปัญหามาก 6 ข้อคือ ปัญหาข้อที่ 1, 3, 4, 5, 6 และข้อ 9 ในบรรดาข้อที่มีปัญหาดังกล่าวนี้ อาจารย์ผู้สอนประสบปัญหามากที่สุดในปัญหา ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนแต่ละรายวิชา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.21 ส่วนข้อที่เป็นปัญหารองลงมาคือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ การตรวจข้อสอบ และการจึกระดัมคะแนนให้เสร็จตามกำหนด ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน และความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้คือ 2.83, 2.75, 2.73, 2.61 และ 2.50

ตารางที่ 34

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา		\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	3	4 2.64	.74
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดภาษาอังกฤษ	2	3 2.71	.61
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	4	5 2.50	.65
4. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	3	4 2.64	.74
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า		1 2.93	.47
6. วิธีจัดระดับคะแนน	6	7 2.07	.47
7. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	5	6 2.36	.67
8. การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนรายวิชาอื่นต่อไป	4	5 2.50	.65
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ		1 2.93	.47

จากตารางที่ 34 ปรากฏว่าการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีปัญหามาก ในด้านความมุ่งหมายคือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ กับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.64 กับ 2.71 ตามลำดับ ด้านเนื้อหาคือ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน กับการจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.50 กับ 2.64 ตามลำดับ ในด้านการสอนคือ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้ามักมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.93 และในด้านการวัดและประเมินผลคือ การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเข้าเรียนรายวิชาอื่นต่อไป กับการประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.50 กับ 2.93 ตามลำดับ ถ้าจะเรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหาจะไ้ดังนี้คือ ปัญหาข้อที่ 5 และ 9

อยู่ในระดับเดียวกัน และเป็นปัญหามากที่สุด ส่วนปัญหาที่รองลงมาคือ ปัญหาข้อที่ 2, 1 และ 4 ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกัน และปัญหาข้อที่ 3 และข้อที่ 8 อยู่ในระดับเดียวกัน

ตารางที่ 35

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการเปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน	6 2.00	.53
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ	5 2.13	.35
3. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาชีพ	1 2.75	.89
4. การเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น	1 2.75	.71
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2 2.50	.53
6. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา	3 2.38	.52
7. การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	1 2.75	.46
8. วิธีจัดระดับคะแนน	7 1.88	.35
9. การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	9 2.17	.41

จากตารางที่ 35 ปรากฏว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษามีปัญหา มาก ในด้านความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยมัธย-
เลขคณิตเท่ากับ 2.75 ด้านการสอนได้แก่ การเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการ
ของท้องถิ่นกับความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา มีค่าเฉลี่ยมัธย-
เลขคณิตเท่ากับ 2.75 กับ 2.50 ตามลำดับ และในค่านี้อีกได้แก่ การนำทรัพยากรในท้องถิ่น
มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยมัธยเลขคณิตเท่ากับ 2.75 ส่วนด้านการวัด
ผลและประเมินผลมีปัญหาน้อย ถ้าจะเรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหาจะไ้ดังนี้คือ ปัญหาข้อที่
3, 4, 7 เป็นปัญหาอยู่ในระดับเดียวกัน และเป็นปัญหามากที่สุด และข้อที่ 5 เป็นปัญหาที่รอง
ลงมา

ตารางที่ 36

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการเปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน	3.00	.52
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ	2.50	.85
3. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาชีพ	2.20	.42
4. การเปิดวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น	2.60	.52
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.53	.61
6. จำนวนที่เลือกเรียนและแต่ละรายวิชา	2.30	.67
7. การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	2.70	.45
8. วิธีจรรยาบรรณ	2.10	.33
9. การตรวจสอบและการจรรยาบรรณให้เสร็จตามกำหนด	2.00	.47

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรที่จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก คือ ปัญหาข้อที่ 1, 7, 4, 5 และข้อ 2 ซึ่งเรียงตามลำดับข้อที่มีปัญหามากที่สุดลงมาหาน้อยที่สุด ซึ่งเป็นปัญหาเดียวกัน การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการเปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.00 การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.70 การเปิดวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.60 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.53 และความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.50

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการตอบของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในข้อที่เหมือนกัน

ปัญหา	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
1. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา	2.43	.76	1.92	.64	2.17	.58	2.08	.51	2.17	.39	2.71	.61	2.13	.35	2.50	.85
2. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.64	.74	2.46	.88	2.36	.67	2.83	.39	2.64	.74	2.83	.39	2.75	.89	2.20	.42
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	2.92	.64	3.08	.95	2.33	.65	2.35	.50	2.61	.65	2.50	.65	—	—	—	—
4. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.93	.73	3.15	.69	2.83	.72	2.77	.44	2.50	.76	2.93	.47	2.50	.53	2.53	.61
5. การจัดระดับคะแนน	2.33	.65	2.89	1.05	2.30	.48	2.18	.40	2.27	.64	2.07	.47	1.88	.35	2.10	.33
6. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.50	.52	2.78	1.09	2.44	.73	3.00	1.73	2.75	1.75	2.30	.67	2.17	.41	2.00	.47

จากตารางที่ 37 เมื่อนำเอาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการตอบคำถามแบบประมาณค่าของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรในข้อที่ถามเหมือนกันมาเปรียบเทียบระหว่างหมวดวิชาแล้ว จะเห็นได้ว่า ปัญหาข้อแรกคือ ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา อาจารย์ที่สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ และหมวดวิชาศิลปะปฏิบัติตอบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก หมวดที่มีปัญหามากที่สุดคือ หมวดวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.71 ส่วนหมวดศิลปะปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.50 หมวดที่มีปัญหาในด้านความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาน้อยที่สุด คือหมวดศิลปศึกษา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.13

ปัญหาข้อที่ 2 เป็นปัญหาเกี่ยวกับการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน ซึ่งมีสี่หมวดที่ตอบว่าเป็นปัญหามาก หมวดวิชาที่มีปัญหามากกว่าหมวดวิชาอื่นคือ หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.83 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนที่มีปัญหารองลงไปคือ หมวดวิชาศิลปศึกษา หมวดวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาภาษาไทย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.75, 2.64 และ 2.64 ตามลำดับ

ปัญหาข้อที่ 3 ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งหมวดวิชาศิลปศึกษา และศิลปะปฏิบัติไม่ได้ถามปัญหาในข้อนี้ หมวดวิชาสังคมศึกษามีปัญหามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตถึง 3.08 ในด้านเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรที่มีปัญหารองลงไปคือ หมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาคณิตศาสตร์ และหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.92, 2.61 และ 2.50 ตามลำดับ

ปัญหาข้อที่ 4 ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา ทุกหมวดวิชาตอบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก หมวดวิชาที่มีปัญหามากที่สุดคือ หมวดสังคมศึกษา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตถึง 3.15 ส่วนหมวดที่มีปัญหารองลงมาเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้คือ หมวดภาษาไทยและหมวดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.93 หมวดพลานามัยมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.83 หมวดวิทยาศาสตร์มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.77 หมวดศิลปะปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.53 และหมวดคณิตศาสตร์และศิลปศึกษา มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.50

ปัญหาข้อที่ 5 ได้แก่ ปัญหาการจักระกับคะแนน ซึ่งมีหมวดวิชาสังคมศึกษาหมวดเดียว ที่ตอบว่าเป็นปัญหามาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.89 ส่วนหมวดภาษาอังกฤษ มีปัญหาน้อยที่สุด

ปัญหาข้อที่ 6 ได้แก่ ปัญหาการตรวจข้อสอบและการจักระกับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด ซึ่งหมวดวิทยาศาสตร์มีปัญหามากที่สุด ค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.00 หมวดที่มีปัญหารองลงไปคือ หมวดสังคมศึกษา หมวดคณิตศาสตร์ และหมวดภาษาไทย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.78, 2.75 และ 2.50 ตามลำดับ

ถ้าพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา รองลงไปคือ การตรวจข้อสอบและการจักระกับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด ส่วนที่มีปัญหาน้อยคือ การจักระกับคะแนน

ตารางที่ 38

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนว	2.63	.52
2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยของท่านเพื่อช่วยในการแนะแนว	3.25	.46
3. การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	2.71	.76
4. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	3.38	.74
5. การจัดเวลาเพื่อให้บริการแนะแนวสำหรับนักเรียน	3.17	.75
6. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	3.00	.76
7. ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	3.00	.53
8. ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา	3.00	.76

จากตารางที่ 38 ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่แนะแนวประสบปัญหาอยู่ในระดับมากทุกปัญหา จำนวนปัญหาทั้งหมด 8 ข้อ มีปัญหาถึง 6 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตสูงตั้งแต่ระดับ 3.00 ขึ้นไป ปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากที่สุดคือ ปัญหาความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนวมี่ค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.38 ปัญหารองลงมาคือ การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยเพื่อช่วยในการแนะแนวมี่ค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.25 ปัญหาการจัดเวลาเพื่อให้บริการแนะแนวสำหรับนักเรียน มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.17 ส่วนปัญหาการจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว และความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งต่างมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 3.00 สำหรับปัญหาการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน และการให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนวมี่ค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.71 และ 2.63 ตามลำดับ

ตารางที่ 39

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่ และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต	2.50	.53
2. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	3.12	.83
3. ความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	3.25	.46
4. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.63	.52
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	2.71	.95
6. การประสานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	2.13	.64
7. ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในงานทะเบียน	2.50	.76
8. ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	2.50	.84

จากตารางที่ 39 จะเห็นได้ว่า ความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานทะเบียน เป็นปัญหามากที่สุดของเจ้าหน้าที่ทะเบียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยฐานคิดเท่ากับ 3.25 ปัญหาที่เป็นปัญหามากรองลงมาคือ ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานทะเบียนต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียนและแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยฐานคิดเท่ากับ 3.12, 2.71 และ 2.63 ตามลำดับ ถ้าจะพิจารณาโดยรวมแล้ว ปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมีจำนวนถึง 7 ข้อจาก 8 ข้อ

ตารางที่ 40

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากเจ้าหน้าที่วัดผล

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความรู้ความเข้าใจของท่านกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	2.25	.46
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล	2.62	.74
3. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.14	.69
4. ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล	2.50	.53
5. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	2.25	.71
6. ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	2.14	.38
7. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	2.13	.35
8. การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	2.07	.27

จากตารางที่ 40 จะพบว่า ปัญหาของเจ้าหน้าที่วัดผลที่ประสบปัญหามากที่สุดคือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.62 ส่วนที่เป็นปัญหาน้อยที่สุดที่เจ้าหน้าที่วัดผลประสบคือ การประสานงานกับหน่วยทะเบียน มีค่าเฉลี่ยมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.07 สำหรับเจ้าหน้าที่วัดผลไม่ค่อยประสบปัญหามากจะเห็นได้จากปัญหา 8 ข้อ มีเพียง 2 ข้อที่เป็นปัญหามากสำหรับเจ้าหน้าที่วัดผล

ตารางที่ 41

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.29	.49
2. ความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	2.88	.83
3. ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด	2.50	.76
4. จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่	2.71	.49
5. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	2.75	.89
6. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	2.25	.71
7. การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่	2.80	.45
8. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	2.00	.00
9. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดและหัวหน้าหมวด	2.14	.69

จากตารางที่ 41 ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบในการใช้หลักสูตรที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามาก คือ ความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.88 นับว่าเป็นปัญหาสูงสุด ปัญหารองลงไปคือ การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ และความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเท่ากับ 2.80, 2.75, 2.71 และ 2.50 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดและหัวหน้าหมวด มีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตเพียง 2.14

สรุป

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ที่กล่าวมานี้ จะเห็นว่าการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ในเขตการศึกษา 2 มีปัญหาต่าง ๆ มาก ส่วนใหญ่เป็นปัญหาเกิดจากความไม่พร้อมของโรงเรียนในการใช้หลักสูตรใหม่ กล่าวคือ โรงเรียนต่าง ๆ ขาดแคลนสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ตลอดจนเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร อาจารย์ และการเตรียมบุคลากรต่าง ๆ ให้พร้อมเพื่อจะใช้หลักสูตรใหม่

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตร เฉพาะในตอนที่ เป็นมาตราส่วนประมาณค่าจากบุคลากรประเภทต่าง ๆ ในโรงเรียน สรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน ปรากฏว่า การใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียนอยู่ในระดับมีปัญหามากในค่านต่าง ๆ ปัญหาเหล่านี้เรียงลำดับจากข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อยได้ดังนี้

1. การบริหารอาคารสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ ปัญหาความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและ เอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร
2. การบริหารบุคลากร ที่เป็นปัญหามากคือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานค่านต่าง ๆ และการให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
3. การบริหารวิชาการ มีปัญหามากเกี่ยวกับความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพ ที่มีต่อความต้องการของนักเรียน การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น การจัดการการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ และการออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน
4. การบริหารทั่วไป ที่เป็นปัญหามากคือ การให้นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิต ทำให้เกิดปัญหาค้นการปกครอง

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอน หมวดวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรร่วมกันในค่านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาวิชา อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชามีปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชามาก ทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกัน คือ

ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เป็นปัญหามาก ได้แก่วามเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา ปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนทุกหมวดวิชามีปัญหาในค่านี้นี้มาก โดยเฉพาะอาจารย์ในหมวดสังคมศึกษาประสบปัญหานี้มากที่สุด ส่วนปัญหาเรื่องเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอนมีปัญหเหมือนกันในหมวดวิชาสังคมศึกษา หมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาคณิตศาสตร์ และหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

สำหรับในเรื่องเนื้อหาวิชาที่มีปัญหามากแตกต่างกันออกไปบางหมวดวิชาคือ หมวดวิชาภาษาไทยมีปัญหาเกี่ยวกับการที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน

หมวดวิชาพลานามัย มีปัญหาเกี่ยวกับการเปิดวิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกในหมวดวิชาพลานามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ มีปัญหาเกี่ยวกับความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ มีปัญหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ มีปัญหาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดกับการจัดเนื้อหาวิชาเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

หมวดวิชาศิลปะศึกษา มีปัญหาเกี่ยวกับการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น

หมวดวิชาศิลปะปฏิบัติ มีปัญหาเกี่ยวกับการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น กับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ

2. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน อาจารย์ผู้สอนที่ประสบปัญหามาก

ในเรื่องนี้ได้แก่อาจารย์จากหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ศิลปศึกษา ภาษาอังกฤษ และภาษาไทย ส่วนหมวดวิชาศิลปปฏิบัติประสบปัญหาในเรื่องการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมน้อยที่สุด

3. การใช้หลักสูตรที่หัวหน้าหมวดวิชา และอาจารย์ผู้สอนประสบปัญหามาก ซึ่งจะแยกกล่าวตามประเภทของบุคลากรดังนี้

3.1 หัวหน้าหมวดวิชา ปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามากที่ทุกหมวดวิชาประสบเหมือนกันเป็นอันดับแรก คือ ปัญหาในเรื่องความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ปัญหาที่อยู่ในระดับมากรองลงไปได้แก่ ปัญหาการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา เกี่ยวกับปัญหาข้อนี้มีหมวดวิชาพลานามัยหมวดเคมีที่มีปัญหานี้น้อยที่สุด นอกจากนี้ยังมีปัญหาความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา และความพอเพียงของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้

3.2 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหาในค่าน

ก. เอกสารหลักสูตร ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรที่มีปัญหาขาดแคลนมากที่สุดคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน ปัญหาขาดแคลนมากรองลงไปได้แก่โครงการสอน

ข. สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนตามหลักสูตรใหม่ ปรากฏว่าทุกหมวดวิชามีปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลน สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ทุกประเภท

ค. เกี่ยวกับการเรียนการสอน อาจารย์ที่สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหาในระดับมีปัญหามากคือ

หมวดวิชาภาษาไทย อาจารย์ในหมวดประสบปัญหาการที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษาไทย" และความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้

หมวดวิชาสังคมศึกษา ได้แก่ การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา กับการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้จัก แก่ปัญหาของสังคม

หมวดวิชาพลานามัย มีปัญหาเกี่ยวกับ ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ประสบปัญหาในเรื่อง การใช้เครื่องมือประกอบ การสอนวิชาวิทยาศาสตร์

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ มีปัญหาในค่านความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการ ตรวจงานของนักเรียน

หมวดวิชาศิลปศึกษา อาจารย์ในหมวดประสบปัญหามากในด้าน การนำ ทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการ เรียนการสอน

หมวดวิชาศิลปปฏิบัติ มีปัญหาเกี่ยวกับการนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้ เป็นประโยชน์ต่อการ เรียนการสอน

นอกจากปัญหาจากหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนประสบแล้ว ยังมีข้อปลีกย่อยอื่น ๆ ที่ อยู่ในหัวข้อของการ เรียนการสอนดังต่อไปนี้ คือ

วิธีสอน วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนนิยมใช้มากที่สุดคือ การสอนแบบบรรยาย สำหรับการสอนแบบสืบสวนสอบสวน เป็นวิธีการสอนที่หัวหน้าหมวดทั้ง 8 หมวดใช้น้อยที่สุด เช่น เกี่ยวกับการสอนแบบโครงการได้รับความสนใจน้อยที่สุดจากอาจารย์ผู้สอน

วิธีการออกข้อสอบ ในแต่ละหมวดวิชา ทั้งที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอน ใช้มากที่สุดคือ ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง

การประเมินผล หัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนประสบปัญหาในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. วิธีวัดผล หัวหน้าหมวดส่วนใหญ่แนะนำให้อาจารย์ใช้การวัดผลแบบการตรวจ ผลงานมากที่สุด ส่วนการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชานั้น ทุกหมวดวิชา อาจารย์ เป็นผู้ให้ระดับคะแนน

2. การประเมินผลของอาจารย์ผู้สอน จะเห็นได้ว่า หมวดวิชาที่มีปัญหาอยู่ในระดับ มีปัญหามากได้แก่ หมวดวิชาภาษาไทย ในเรื่องการประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ส่วนหมวดวิชา ภาษาอังกฤษ มีปัญหาเกี่ยวกับ การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ และการบังคับให้นักเรียนสอบผ่าน ในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนรายวิชาอื่นต่อไป

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มีปัญหาคำณการใช้หลักสูตร

ดังนี้ คือ

1. เจ้าหน้าที่แนะแนว ประสบปัญหาอยู่ในระดับมากทุกปัญหา ที่เป็นปัญหาสูงสุดคือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว
2. เจ้าหน้าที่ทะเบียน มีปัญหาเกี่ยวกับความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานทะเบียนมากที่สุด ระดับปัญหามากรองลงมาได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่
3. เจ้าหน้าที่วัดผล มีปัญหาสูงสุดในด้านเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่อื่นที่กล่าวมาแล้ว คือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานคำนวณการวัดผล และปัญหารองลงมาคือ ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล
4. เจ้าหน้าที่ห้องสมุด มีปัญหาสูงสุดในด้านความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด ปัญหาที่มารองลงมาคือ การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่